

Karina Sainz Borgo

A Treia Țară

Traducere din limba spaniolă
și note de Alina Cantacuzino

POLIROM
2026

Visitación mi-a luat lopata cu care amestecam cimentul, m-a tras de braț și m-a târât până-n magazie. A stins lumina, a luat bara de lemn pe care o folosea ca zăvor și a fixat-o în lăcașele aflate de-o parte și de alta a ușii. Nu se crăpase de ziuă și nu puteam să disting nimic în lumina slabă a dimineții.

— Ce se întâmplă?

— Șșt.

A dus degetul la buze, a ridicat o trapă de sub lavoar și m-a împins înăuntru.

— Dar...

— Șșșt.

A luat pușca, și-a strâns cureaua de care era prinsă maceta și s-a ascuns și ea, închizând repede capacul de aerisire.

— Sunt mercenarii, a spus în șoaptă. Nu face zgomot, nu te mișca, nu gândi.

Motoarele nu s-au mai auzit ca un zgomot îndepărtat, ci au început să huruie lângă urechile noastre. Au coborât trântind portierele. Nu știam câți sunt, doar auzeam cum râd în timp ce inspectează mormintele. Cu cât auzeam vocile mai aproape, cu-atât îmi tremurau mai tare mâinile.

— Deschide, Visitación!

Noaptea se retrăgea de pe cer și lăsa loc unor raze din lumina nehotărâtă a zorilor. Bărbații se postaseră în ușă, gata să intre prin orice mijloace. Au tras șuturi și s-au împins în ușă până când au reușit s-o deschidă și să rupă zăvorul de lemn. Acolo, înăuntru, aerul abia circula și un miros greu de praf transformase gaura aia de șobolani într-un fel de sicriu.

— Ieși de unde ești!

Chircite acolo în gura de scurgere, nu vedeam decât tălpile a doi dintre ei. Unul mergea greu, sprijinit într-o proteză de plastic. Celălalt purta cizme înalte. Cu toate că am încercat, n-am reușit să disting mai mult.

Au răscolit peste tot. Au trântit uneltele și tăvile pe jos. Gâtul mă ustura și praful din ascunzătoare mă făcea să tușesc. Visitación transpira, avea hainele leoarcă.

— N-o găsim, dom' comandant! Cineva a intrat în grabă.

Vocea îmi suna cunoscută. Era lentă și moale, cu accent din sierra orientală.

— Nu vreau s-aud nicio scuză. O vreau aici și o vreau vie! Dacă nu mi-o aduci, îți smulg limba!

— Am căutat printre morminte, dar nimic...

Accentul ăla, vocea aia. Le știam.

— Ai pus douăzeci de oameni pe drumuri degeaba, Mono! Șchiopul a scuipat pe jos. N-avem benzină de aruncat pe mofturi de tot rahatul.

— Gutiérrez, taci din gură sau te fac să-ți înghiți piciorul ăla de lemn. Iar tu, a ordonat, afară e mortar proaspăt încă, deci nu pot fi prea departe. Mai căutați-le, fir-ar a dracu' de treabă!

Cei doi au rămas înăuntru, plimbându-se peste tot.

— ăsta e din sierra orientală?

— Nu e singurul. Toți ăștia noi sunt de-acolo. I-a trimis Abundio în tabără.

— ăsta-i ăla de i se zice mutulică, ăla cu cuțitul?

— Nu știu sigur.

— Păi află! Nu-ți cunoști oamenii? Ar trebui!

Furgonetele mugeau. Zgomotul motoarelor se amesteca cu vocile insurgenților. Era cald. Mă sufocam. Nu mai puteam rezista mult acolo. Am încercat să-mi schimb poziția, dar nu reușeam să alung sufocarea. Visitación mi-a acoperit gura cu palma.

— Ei, cucoană, ai de gând să ieși sau nu? a strigat. Nu fi prost-crescută. A venit să vă salute Mono în persoană, nici mai mult, nici mai puțin, țapul care se pișă pe toată lungimea graniței. Dacă nu te-ai ascuns în vreun zid... ia să-mi zici unde să te caut.

— Dom' comandant!

Subalternul a intrat iar.

— Ai găsit-o pe *negra*?

— Nu...

— Ai căutat și în rezervorul de apă?

— Încă nu, dom' comandant.

— Păi du-te fuga! Deschide-l!

Mono era furios și dădea ordine urlând.

— Nu, nu, nu! Stai! a rectificat. Mai bine umple-l de gloanțe!

— Nu merită osteneala. Hai, las-o baltă. Șchiopul devenise conciliant. Nu stăm bine cu muniția în tabără și n-are sens s-o risipim pe-aici. Las-o și pe bătrână cu morții ei, ne ocupăm de ea altă dată.

— O ții pe-a ta, Gutiérrez?

Cizmele se apropiaseră și mai mult de grilaj, așa de mult, că vedeam noroiul care era pe ele. Mono se înfuriase și mai tare și a început să tragă șuturi în dulap până l-a dărâmat. Lopeți, sape, găleți și funii s-au rostogolit pe podea.

— Vreau pielea babei ăleia, pricepi? Și-a întărit vorbele cu un șut în ușa. Eu sunt ăla care hotărăște ce se face aici și ce nu.

— Cum ziceți dumneavoastră, dom' comandant!

— Eu nu zic, Gutiérrez, eu ordon.

S-a lăsat o tăcere de piatră și stânenitoare. Orice zgomot, oricât de mic, ne-ar fi dat de gol.

— Deci, cucoană? Încă mai ai timp să ieși din ascunzătoare. Nu mă pune să te scot cu forța.

Visitación a închis ochii și a continuat să-mi astupe gura cu palma.

— Știu că ești aici pentru că ți-am văzut camioneta.

A luat o lopată și a început să lovească tabla de zinc de pe acoperiș. Toc, toc, toc! Dacă o mai ținea așa, cădea toată.

— Ești acolo sus? Nooo, cum o să fii acolo? Sau te-ascunzi printre morminte?

Mă ustura gâtul și, oricât încercam eu să mă abțin, mă putea apuca tusea în orice clipă. Visitación mi-a apăsat palma pe gură și mai tare. Am auzit un zgomot, la început mai stins și pe urmă din ce în ce mai puternic: un șuvoi care curgea pe podea. S-a prelins pe ciment și s-a scurs prin aerisire. Era urină.

— Să știi, Visitación, că data viitoare mă piș benzină, a strigat bărbatul. Pe urmă îmi aprind un trabuc și-ți fac fața scrumieră.

Pline de urină, îngrozite de propria noastră soartă, așteptam în tăcere ca bărbatii să deschidă trapa și să ne omoare.

— Dom' comandant!

Subalternul a intrat grăbit a treia oară, răsturnând uneltele.

— Dom' comandant! a insistat el. Am umplut rezervorul de gloanțe. L-am ciuruit! Abia mai vorbea.

— Și? Era acolo?

— Nu, dar a ieșit multă mizerie, a răspuns el gâfâind. O groază de șerpi mari și grași... Ca ăia din mlaștini!

— Ce pământău! S-a uscat și mama mlaștinii de ani de zile!

— E plin de șerpi peste tot. I-am tăiat cu maceta, dar ies întruna. Iar soldații nu vor să deschidă mormintele. Spun toți că e mâna diavolului!

— Nemernică ce ești, Visitación! Diavoliță! Dacă pun mâna pe tine, te omor, jur!

— Trebuie să vedeți ce-i afară!

Un zgomot scurt și metalic ne-a țiuuit în urechi. Părea piedica unui pistol.

— Dă-i drumul!

— Nu trageți, vă rog, implora soldatul chel.

— Ieși... sau îți zbor creierii cu un glonț!

Mai întâi a ieșit șchiopul, pe urmă soldatul. Mono a mai stat câteva minute. Înainte să iasă din magazie, a tras trei focuri în ușa metalică.

— Data viitoare te fac țintă de tir, Visitación. Ieși singură de-acolo. Să nu mă faci să te caut. Că dacă te găsesc te fut.

I-am auzit pașii îndreptându-se spre ușă.

Mono și oamenii lui au plecat în viteză. După ce a auzit portierele închizându-se și zgomotele motoarelor îndepărtându-se spre șosea, Visitación mi-a luat palma de pe gură. Am tușit minute întregi. O usturime insuportabilă îmi râcăia nasul și gâtul.

Am părăsit ascunzătoarea și între timp se făcuse zi. Odată afară, am alergat la robinetul de apă, mi-am lipit buzele de el și am băut fără să răsufli. Am umplut o cană și i-am dus și lui Visitación, care se așezase sub dividivi.

— Frica ne face sete, nu-i așa, fata mea? Și-a pus eșarfa colorată pe cap, cu viespile roind în jurul ei.